

la del tot. Però tot seguit el féu recular el pes d'un home forçut que se li tirà al damunt. Per l'olfacte s'adonà que l'home estava completament borratxo. En Vic s'apartà un xic i experà amb tota la tranquil·litat possible la segona embranzida, que no tardaria en arribar. L'home emborratxat se'l mirà com un bou que es disposa a l'empenta decisiva. Prengué embranzida i ocorregué el drama. En *Vic*, que en aquests moments tenia una lucidesa freda i calmosa, el veié venir i en el moment just que anaven a topar es girà de costat i l'home encastà el seu cap contra la paret. L'espetec fou horrorós. Va semblar com si la casa anés a aterrar-se. El cop fou tant fort que l'home va morir instantàniament.

Al cap de mitja hora En *Vic*, des de casa seva, telefonava al seu amic, el Comissari de Policia, i li donava compte que a tal lloc hi havia un home mort i que ell, com a propietari de la casa, s'hi presentaria al cap de poca estona.

Arribaren tots junts, el Comissari i En *Vic*. Entraren i ja s'havien reunit dins de la casa alguns veïns atrets pel soroll i els plors de la dona del mort.

- L'han assassinat! - clamava l'esposa del borratxo estès a terra.

Però els crits més esgarrifosos foren quan la dona veié En *Vic*.

- És aquest, l'assassí.

I en la seva fúria intentà tirar-se damunt d'En *Vic*.

- Atureu-vos i tot s'aclarirà. Deveu estar confosa. Expliqueu-me. Com era l'home que us penseu que va matar el vostre home? -li preguntà el Comissari a la vídua recent.

- Era un home alt com aquest que us assenyalo, i no duia corbata.

Cal fer referència que En *Vic* s'havia canviat de camisa i lluia una corbata de color vermellós amb uns peixets blancs dibuixats. En tornar-se'n a casa després de l'accident havia cregut convenient canviar-se de roba.

En *Vic* intentà, però, explicar-se i tenia la intenció de referir tot el que havia passat. El dit Comissari li indicà que callés i es dirigí a la dona:

- Ja temia que us havíeu equivocat. L'home que no duia corbata no pot ésser mai el meu amic *Vic Gros*. Fins i tot alguna vegada he cregut que ja devia néixer amb corbata i tot.

La dona quedà amb la boca oberta, com esmaperduda. Ella mateixa va acabar dubtant i no pronuncià cap més paraula, fora d'un somiqueig sens fi per la mort sobtada del seu marit.

Imatge i paraula

per J.C.

La ciutat dels morts resta silenciosa i pia,
entre llum i ombres.

Els xiprers -místics i mítics- s'encimbellen
cel amunt "perquè creuen en Déu".

Mentre, un estel blanc de vida fugac,
parteix el Camí...